

[PRZYNAUCZONY *part praet pass pf*

przynauczony, przynauczon.

Tekst nie oznacza pochyleń; a prawdopodobnie jasne (tak w nauczony).

sg m N (praed) przynauczon. ◇ pl N m pers przynaucz(e)ni. subst przynauczon(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. Któremu udzielono stosownej nauki natury religijnej:

*przynauczony o czym: ktore [osobne rozgrzeszenie] ku poćieffeniu załmuconych wielce łūży/ ku temu ielt to rzecz ludziem młodem barzo potrzebna/ Bo wtey rozmowie ołobny [= osobnej]/ gdy rozgrzeffenia ołobnego żadaia/ o nauce pytani y przynauczeni być mogą *UstKościel* 53.*

*Wyrażenie: »w nauce przynauczony«: *UstKościel* a2v cf *W połączeniu szeregowym.**

*Szeregi: »przynauczon i napomienion«: Gdyby [chory nieochrzczony] żadał poćieffenia s słowa Bożego/ y świętości podania/ Takowy niemocny ma być naprzod przynauczon y napomienion/ A potym ma być ochrczon *UstKościel* 178.*

*»sprawiony i przynauczony«: ałzeby też podobnie poddani nalfy mili/ [...] w takowey szcyry nauce sbawienny/ za łaskawą Boską wolią Oicowfką/ prawdziwie sprawieni y przinauczeni a w sumnieniach swych pocieszeni byli *UstKościel* a2v.*

2. Powiadomiony, poinstruowany [ze zdaniem dopełnieniowym]:

*Szereg: »sprawiony i przynauczony«: Przetofz Kościoły maia być prawie a dobrze łprawione y przynauczone/ że wyliczanie grzechow potrzebne nieielt. *UstKościel* 53.*

Synonimy: 1. napomienion, napomniony.

Cf [PRZYNAUCZYĆ]